mängima: härg röökis, koer aukus, kaſs karjus ja kuk laulis köri pöhjaſt nii kui wähe jöudis; ſiis kukkutaſiwad n'ad endid nii ſuguſe hirmſa kiſa ja müraga läbi akna tuppa, nönda et akna rundid klirina maha kukkuſiwad. Mörtſukad kohkuſiwad ſelle koleda kiſa ja karjumiſe päraſt nönda ära, et mötleſiwad maja maha langewat ehk tondid ſiſſe tulewat, ja jookſiwad köik üle pää kaela ſuure hirmuga wälja metſa ja jätſiwad ſinna paika köik maha, mis laua peal ja muial kohtas majas oliwad. Nüüd ſeadſiwad endid neli tee meeſt lauale ja wötſiwad ſuure iſu ja röömuga, mis järele oli jäänud ja ſöiwad nii ſuure iſuga, nagu oleks n'ad neli nädalat ükſi järge ſöömata — nälgas olnud.

Kui need neli mängi meeſt ehk muuſekanti walmis ſöönud oliwad, kustutaſiwad n'ad tule ära ja otſiſiwad enestele magamiſe kohad wälja, iga üks oma loodud wiiſi ja korra järele. Härg heitis rihale söniku peale maha, koer mauli ukſe taha, kaſs löukaſſe ſoea tuha ääre ja kuk lösna otſele aampalgi peale; ja ſeſt et n'ad köik oma pikkaſt tee käigiſt ja täieſt wäſind oliwad, uinuſid n'ad pea ka magama. Kui kesk öö aeg mööda oli, ja mörtſukad kaugelt nägiwad, et tuld enam majas ei olnd ja köik jälle rahus

ja waka oli, ütles mörtſukate päämees: „Meie ei oleks endid mite pidand nii hölpſaste laſkma pelgu ajada," ja käſtis ühte ſinna minna waatama ja maja läbi otſima, kas need elukad pole ära läinud ja et wöiks jälle ſinna tagaſi elama minna. Saadik leidis köik ees wait ja waka, läks tupa, tahtis tuld üleſe wötta ja wöttis ühe tule tikku, ja et ta hiilgawad, pölewad kaſſi ſilmad elawad tule ſööd arwas olewad, tahtis nende pealt hölpſamini tikkuga tuld wötta. Aga kaſs kohkus uneſt üleſe, kargas kähku turtſudes wihaga mörtſuka ſilmi kinni, ſülitas ja kratſis ta näo hirmus weriſeks. Seſt kaſs mötlenud ennaſt pimedaks tahtma teha, kui mees taale tikku ſilma piſtnud. Siis kohkus mörtſukas üsna ära; jookſis walu päraſt kiſendades ja tahtis rihalſe ukſeſt wälja lippata, aga koer, kes ſeal magas, kargas ſelle kiſa peale üleſe ja ammustas tema jala ſiſſe; ja kui ta tahtis rihalt läbi wälja joosta, andis härg, kes ſeal ſöniku peal maas puhkas, temale ſarwega weel ühe tuliſe ja tugewa hoobi tagumiſe otſa peale. Kuk aga, kes ſeſt käraſt oli kohe uneſt üles ärkand ja pääſt erguks ſaand, hüüdis ülalt lösna otſelt maha: „Kukkelegu!" Siis jookſis mörtſukas köigeſt jöuſt, kui wähe wöis, oma peremehe juure tagaſi ja